

Tisti julij in avgust se je vse dogajalo zelo hitro. Končala sem svoj dodiplomski študij in istočasno se mi je ponudila priložnost, da izpolnim nekaj, kar sem si že dolgo želela, da sodelujem v projektu prostovoljstva. Prostovoljstvo mi pomeni resničevanje ideje, s katero se strinjam in v katero verjamem. Stvari so se še dodatno obrnile meni v prid, ko sem ugotovila, da lahko tekom projekta uresničim še drugi projekt, ki me osebno osrečuje, to je grafično oblikovanje.

Spomnim se, da ste mi na intervjuju povedali, da bo delo zelo dinamično, da me boste potrebovali tudi za druge različne aktivnosti. Takoj sem se strinjala, da sem odprta tudi za te aktivnosti. Pričakovani nisem imela, čutila sem, da je pomembno samo to, da se prepustim.

Ko sem prišla v Ljubljano, sem se navajala na tisto tišino, ki je začela obstajati okoli mene. V Skopju ne moreš priti do tišine, a to sem res potrebovala, mir. Čeprav je bil mir okoli mene, je vsa tista dejanska dinamika, ki je do takrat nisem bila navajena, začela v meni graditi nemir.

Specialni telovaj mi je omogočil direkten stik z različnimi otroki. Do takrat sem poznala samo dva »tipa« otrok, te, ki so prijazni in dobro izobraženi, in te, ki so razvajeni. Vendar ni šlo za takšne otroke. Bil je moj prvi stik z otroki, ki dejansko funkcionirajo drugače od teh otrok, o katerih sem nekaj že vedela. Prvo, kar sem naredila, ko sem prišla v stik z njimi, je bilo, da sem dala svoj strah in ego ob stran in sem začela "pomagati".

V tistem trenutku, ko sem ugotovila, da je to preveč zame, da ne vem, kako naj postopam, kako naj pomagam, se je zgodilo naslednje: ko sem prišla v telovadnico, me je otrok, s katerim sva vedno skupaj igrala košarko, poklical po imenu in me povabil na igro. Do takrat je bilo moje mnenje, da se je on

samo navadil na to, da vsakič igra košarko. Naslednji teden, ko sem slikala na Specialnem telovaju, in z njim nisem igrala košarke, me je samo jezno gledal, zakaj se ne želim več igrati z njim. To me je presenetilo. Ni se navadil samo na igranje košarke, ampak se je navezal na najino skupno igro. Tista situacija je močno ogrela moje srce. Ugotovila sem, da ti otroci gradijo stik, kljub temu da sem prej imela okoli sebe zaščitni oklep. Oklep NE razumevanja.

Po kakšnem mesecu sem ugotovila, da ne pomagaš, če jih vidiš drugače, saj vse občutijo, občutijo moj strah in mojo negotovost. Ugotovila sem, da ne obstaja »drugačen način«, da imamo vsi iste potrebe po ljubezni, objemu, razumevanju.

Šla sem čez proces učenja, ki mi je omogočal razumeti, zakaj se zavzemam za tisto idejo "drugačnost ne obstaja". Vživela sem se v proces in sebe prepričevala znova in znova. Tista izkušnja mi je pomagala, da razumem in spoznam nekaj ključnega o sebi. Hvaležna sem tudi za podporo, ki sem jo imela.

Napredek sem občutila tudi pri drugem projektu, v procesu oblikovanja. Že od začetka sem uresničevala ideje, v katere verjamem. Vedela sem, da moje oblikovanje pomaga društvu, da lažje razširi svojo vizijo in misijo. Občutek, da so oni zadovoljni, tudi mene osrečuje. Občutek zadovoljstva je v meni spodbudil željo, da nadaljujem z grafičnim oblikovanjem, zato sem se vpisala na podiplomski študij na Akademijo za likovno oblikovanje v Ljubljani.

Hvaležna sem še posebej moji koordinatorici Andreji in mojima cimroma, ki sta prav tako prostovoljca v društvu, za razumevanje in podporo.

Dona Mickovska